

lig indsats for de kortuddannede, er parate til nye initiativer, hvis de gamle viser sig ikke at virke.

Også hvad angår AMU-delen, er det usikkert, hvad aftalen indebærer.

Vi er grundlæggende set helt tilhængere af, at de kurser, som er målrettet mod kvalifikationer på den enkelte virksomhed, også finansieres af de virksomheder, som har glæde af kvalifikationerne. Det er jo det, der kaldes den indtægtsdækkede virksomhed.

Med hensyn til gebyrer på certifikatuddannelserne fremgår det også af lovforslaget, at man forestiller sig et fast, ensartet beløb betalt af virksomhederne.

Det er da ikke umuligt, at den her ordning vil kunne fungere i praksis, uden at det kommer til at skade den samlede uddannelsesindsats, men for begge de her omtalte dele af forslaget er det afgørende, at vi følger udviklingen i virkelighedens verden.

Vil det betyde en mindre samlet efterspørgsel efter virksomhedsrettede kurser? Vil det føre til en mindre samlet efterspørgsel efter certifikatuddannelser? Vi ved det ikke endnu. Vil det betyde, at virksomhederne i en endnu større udstrækning end i dag vil satse på efteruddannelse af de i forvejen uddannede og sende de kortuddannede bagest i køen? Vi er bekymrede.

Også de sidste to dele af forslaget, om fleksibel vilkårsstyring og takstloft, er i lovforslaget formuleret så løst, at det ikke er lysende klart, hvad det vil betyde i virkelighedens verden. Vi vil dog godt tilslutte os, at det er en god idé at give uddannelsesstederne større frihed i tilrettelæggelsen af uddannelserne.

Alt i alt må vi sige, at det her forslag faktisk kan blive til både skidt og kanel. Vores vurdering er, at det som sagt hænger sammen med en samlet vurdering af reformen, hvor vi stadig mangler svar på en række spørgsmål om realiteterne i aftalen og de konkrete muligheder i den kommende periode for at rette op på mulige fejlskud i hovedmålsætningen, som vi er fælles om, og som vi opfatter som overordentlig vigtig, nemlig at sikre uddannelse som en reel ret til alle og at gøre en særlig indsats for de særligt kortuddannede.

Ole M. Nielsen (KRF):

I Kristeligt Folkeparti mener vi, at der i høj grad er brug for en opstramning og en reform på VEU-området. VEU-området har i hvert fald fremmet beskæftigelsen inden for sit eget om-

råde. Der opstår alt for mange vildskud og alt for meget misbrug.

Der er også gode tiltag i det forslag, der ligger her – ingen tvivl om det – og også i de andre, som ligger i Undervisningsudvalget, men om der er reform nok, er vi faktisk lidt i tvivl om.

Vi kan ikke støtte det forslag her, for vi tror, at der er for lidt incitament, især for parterne, aktørerne, på området, eller for svage tommelskruer, kan vi sige, til at nå den rimelige effektivisering.

Vi kan som sagt ikke støtte forslaget her, og så undrer vi os i øvrigt over, at det er nødvendigt at lave sådan noget som det her i de kulisser, som hedder en finanslovforhandling. Det synes vi faktisk er uhensigtsmæssigt. Jeg kan acceptere, at sådan en folkeligt ubehagelig ting som en arbejdsmarkedsreform og endnu mere en efterlønsreform som sidste år er noget, man bliver nødt til at forhandle i mulm og mørke, havde jeg nær sagt, og pakke ind i en større pakke, men her, hvor partierne dog er så tæt på hinanden i synet på, at der skal gøres noget ved tingene, synes jeg, at man meget bedre kunne have taget fat på det i ro og mag i oktober måned eller efter nytår. Og da der ikke er mere finansloveffekt i det, end der er, for år 2000, kunne det have haft effekt for år 2001, hvis man havde lavet det efter nytår. Så tror jeg, man kunne have fået meget større politisk opbakning til det emne her, som jo er meget teknisk, og som er for politiske feinschmeckere på området, kan man nok sige.

Jeg synes, det er en skam, at der går kuk i det, også på grund af den der finanslovforhandlingsform, som finansministeren åbenbart har ønsket. Men at det her skulle pakkes ind i det regi, er simpelt hen en skam. Det beklager vi dybt. Vi ville gerne have været med til at lave det i en mere afslappet tid.

Thorkild B. Fransgaard (FR):

Det lovforslag her vil jo medføre en mere fleksibel vilkårsstyring. Der fastsættes normalt for deltagerantal for grupper af uddannelser i stedet for som nu, hvor det er fastsat i hver enkelt plan. Det finder vi er rigtigt. Der skal sættes på de korte uddannelser. De kortuddannede skal prioriteres, og så skal der sættes på korte og målrettede uddannelser. Det er også et skridt i den rigtige retning.

Det skønnes, at forslaget for det offentlige vil medføre en besparelse på 165 mio. kr. årligt.